

de Beregninger, som skal foretages, eller hvis der bliver ydet mindre Omhu for at faa Indtægterne ind. Eller, rettere sagt, hvis der kommer Folk til, som har mindre Kendskab til, ad hvilke Veje disse Indtægter bedst kommer ind, tror jeg, der kan tabes mere, end Udgiften ved at forbedre deres Lønninger vil udgøre. Jeg tror ikke, at disse Stiftskasserere just er ens stillet, og jeg skulde derfor tro, at der kunde være Grund til at overveje de enkelte Stiftskassereres Lønninger og muligvis afbøde noget de Ulemper, som i Øjeblikket findes. Jeg havde haabet, at Sagen allerede havde været i Orden, da jeg havde forstaaet Forholdet saaledes, at man ved en Forhandling i Sommerens Løb vilde have rettet paa dette. Men saa vidt jeg har bragt i Erfaring, er det ikke lykkes. Derfor fremsætter jeg disse faa Bemærkninger.

Der er et andet Forhold, som heller ikke kan ses paa Finanslovsforslaget, og som jeg gerne vil sige et Par Ord om. Tjenestemændene faar jo, naar de tager deres Afsked, en Pension, og naar en Tjenestemand dør, faar hans Enke en Pension. Det er jo alt sammen i sin gode Orden, men hvad jeg synes er mindre i sin Orden, er dette, at der findes Tilfælde, hvor en Tjenestemand har baade sin fulde Løn som indehavende en Tjeneste og tillige har en Pension som Enke efter en afdød Tjenestemand, saaledes at vedkommende har sin fulde Embedsindtægt og tillige en Pension. Det er muligt, at formelle Grunde kan tillade dette, idet f. Eks. Pensionen gives efter en ren Statseembedsmand, medens derimod den Enke, der nyder denne Pension, har et Embede, der lønnes dels af Stat, dels af Kommune. Men hvad enten det nu er paa den ene eller paa den anden Maade, er det vel nok rigtigt, at en Tjenestemand, som har sin fulde Løn, ikke tillige bør kunne oppebære en Pension efter en afdød Tjenestemand. Jeg tilføjer, at jeg kender saadanne Tilfælde, hvor en Tjenestemand, der har taget sin Afsked, selv har en Pension beregnet efter Vedkommendes egen Lønindtægt og tillige har en Pension efter sin afdøde Mand. Der foreligger med andre Ord en dobbelt Pensionering. Jeg ved ikke, hvor mange af den Slags Tilfælde der findes. Indenfor min Bekendtskabskreds kender jeg fire. Jeg vilde derfor tro, at de ikke var saa sjældne. Hvis et saadant Forhold er i Overensstemmelse med Loven, hvad jeg i øvrigt ikke tvivler om, synes jeg, der burde træffes

Foranstaltninger til, at sligt ikke kunde finde Sted.

Jeg vil dernæst gøre en Bemærkning angaaende Tandlægeskolen. Det er gentagne Gange nævnt her, at Tandlægeskolen er for lille, og at der burde arbejdes paa at faa den udvidet. Jeg vil spørge, om disse Planer er fremmet, for jeg er i høj Grad enig med den højtærede Undervisningsminister i, at Tandlægeskolen er for lille, og at det Antal Tandlæger, der uddannes, er for lille. Det kan man se alene af den Maade, hvorpaa denne deres Uddannelse benyttes i de Priser, som tages af Tandlægerne. Takket være Fagforeningen og takket være ogsaa en Efterspørgsel efter deres Arbejdskraft ikke blot her i Landet men ogsaa andet Steds fra faar de en Fortjeneste, som i høj Grad berettiger til at tænke paa, at Skolen burde udvides, for at der kunde uddannes flere Kræfter. Der er for Resten noget utiltalende i, at Staten yder Bidrag, ikke saa smaa Bidrag endda, til en Uddannelse som den, Tandlægerne — og for Resten ogsaa Lægerne — faar, og at de paagældende saa, saa snart de er blevet færdige, benytter deres Uddannelse, som de i alt Fald delvis har faaet ved Samfundets Hjælp, til ud af det samme Samfund at erhverve sig en Vinding, som jeg synes stundom er noget større, end den burde være.

Jeg skal saa omtale en af vore mest monumentale Bygninger, nemlig Kronborg. Jeg ved ikke, om jeg skal vende mig til den højtærede Indenrigsminister, som i alt Fald har saa meget med Kronborg at gøre, at han staar for Vedligeholdelsen af Bygningen, eller til den højtærede Handelsminister, under hvem Handels- og Søfartsmuseet, som har hjemme indenfor denne Bygning, sorterer. Jeg er ogsaa paa en anden Maade en lille Smule i Forlegenhed, for jeg har ladet mig fortælle, at Finansudvalgets Formand skulde være Medlem af Bestyrelsen, og i saa Tilfælde skulde jeg jo være retmæssigt Medlem af Bestyrelsen. Jeg ved ikke andet om det end, at saadan har man sagt, men jeg har aldrig mærket noget til, at denne Bestyrelse har brudt sig det mindste om, hvorvidt jeg var til eller ikke. Det faar nu være, som det vil. Det, som er mig om at gøre i denne Forbindelse, er, at der en Gang gøres noget alvorligt — der er blevet talt saa tidt derom —, for, at Kronborg ikke skal være saa udsat for Ildsvaade, som Slottet for Øjeblikket er.